

dar leta 1814 s častnim naročilom v Paris poslan, bukve in rokopise, ktere so Francozi iz Dunaja odpeljali, prejeti. Pri tej priložnosti je šel tudi na Angležko, mesti London in Oxford obiskat. Pred že je nemške dežele obhodil in leta 1837 je potoval v Italijo do Rima. Sicer je živel, od leta 1843 dvorni svetovavec in varh dvorne biblioteke, v svojem poklicu, od cesarja, papeža in družih vladarjev z mnogimi častnimi redi poslavljen, od učenih družtev in mož, kakor sploh od vsacega spoštovan, ktereга je poznal do leta 1844, v kterem je umerl.

Kaj in koliko je pisal, bi bilo preobširno tu naštevati. Zavernemo tedaj domorodne bravece na prof. Miklošičev: „Barth. Kopitars kleinere Schriften etc.“ iz kterih je ta kratki življenjepis posnet.

Ozir po domači.

Dončka gora poleg Rogatca na Štajarskem.

(Konec.)

Pa komaj je solnce k božji gnadi odšlo in je mesec svoje ponočno potovanje nastopil, se je začelo nebo oblačiti, temni oblaki so se od Drave proti Boču in Dončki gori valili in vse se je pripravljalo k strašni nevihti. Proti polnoči je hudo vreme tako razsajati začelo, da so prebivavci bližnje okolice mislili, da se bo gora razrušila. Bliskalo se je in gromelo, da je bilo strah in groza! — Kar naenkrat se zabliška — tresk —! strela vdari in cela cerkvice stoji v plamenu! — Prestrašeni prebivavci okolice, to viditi, so hiteli na pomoč; pa vse je bilo zastoj. Ravno ko so na verh gore dospeli, se je stolp s strašnim ropotanjem zrušil, da ni kamen na kamnu ostal. Zvonovi pa so se brez vse škode preko pečin valili, in so se na srednji višini gore, ravno tam, kjer se da j cerkev sv. Donata stoji, na njivi nekega pobožnega kmetiča ustanovili. Nato je gromenje prenehalo, in dež se je vliil, da je bilo, kakor da bi iz čebra lival. Celi potoki so se napravili in so gromovito v bližnjo Sotlo šumeli, ktera ni mogla toliko vode v svojo tesno strugo vzeti, ampak se je razlila, je vse bližnje travnike in njive potopila ter ljudem neizmerno veliko škode naredila.

Drugi dan je zopet prijazno solnce prisijalo, in cela narava bila je po hudi nevihti kakor prerrojena.

Vse se je lepega jutra veselilo. Pastirčki so zopet svoje čede na pašo gnali, kakor po navadi, in so si s petjem kratke čas delali; prijazne tičice so po visokih bukvah skakljale, in so s petjem Stvarnika za ohrambo in lepo jutro hvalile: samo zvonovi sv. Donata niso več svojega petja s petjem pastirjev in tičic zedinjevali, ampak so žalostno in tiho na ptuji zemlji ležali, ker njih prejšno stanovanje je bil strašni požar tako vničil, da se ni poznalo, je li poderto zidovje na gori razvalina hiše božje ali kakega roparskega grada.

Tudi kmetič, kteremu je njiva v last spadala, na kteri so zvonovi sv. Donata počivali, je zgodaj vstal, ter je polje ogledavat šel, da bi vidil, koliko blaga mu je sinočna huda ura vničila. Pa kdo zamere popisati njegovo začudenje, ko je vidil vse tri zvonove čisto nepokvarjene na svoji njivi ležati! Spoznal je, da to ni golo naključje, temveč da je Bog po posebnem čudežu zvonove ohranil, da bi ne vtihnili na veke, ampak da bi mu še za naprej čast in slavo prepevali.

Iz bližnjih in daljnih krajev so pobožni kristjani te zvonove gledat hodili, in vsak je rekel, da si je Bog ta kraj za svojo hišo izbral. Malo časa potem so zvonovi novo stanovanje dobili, kajti so ljudje z združenimi močmi na ravno ti njivi drugo cerkev sv. Donata sozidali, ki še sedaj stoji; od cerkvice na gori pa se ne nahaja nič družega, kakor kupček kamenja in praha!

A. Kos. Cestnikov.

Smešnice.

* Pervi dan po novem letu je neki učenik svojim šolarjem srečo vošil, rekoč: „Želim vam srečo za novo leto, pa da bote v prihodnjem pridniši in pazliviši kakor ste v pretečenem bili.“ Najpridniši fantič vstane in se gosp. učeniku s sledečimi besedami zahvali: „Tudi mi Vam vse to iz serca vošimo.“

* Potujoč dijak (učenec) pride v neko selo in vidi, kako neusmiljeno tamošnji oštir lepo oblečenega fantiča pretepava. Na vprašanje dijakovo, je li to njegov sin, ki ga je ravno tako našeskal? mu oštir odgovori: „Ni moj sin ne, jaz sem mu stric; prišel je le k meni dva dni za kratek čas.“

A. K.

Nekemu kramarju je bila na sejmu lepa židana ruta ukradena. Ne terpi dolgo, da pritirajo tatú nazaj, ki pa je ukradeno blago tako skrtil, da mu je lahko bilo vse utajiti. Ko pa le vidi, da se mu huda žuga, dá ruto nazaj ravno v tem, ko se je kramar najhuje grozil in rekel: „jo boš pa na sodni dan nazaj prinesel.“ „A, če bi bil vedil, da boš tako dolgo čakal — zaverne derzni tat — bi ti bil še kaj več pobral.“

J. K.

List iz Ljubljane.

Dragi Vitomar!

Ker sem kakor polž v Višnjigori priklenjen na sivo Ljubljano, Ti pa, dragi moj, se tudi, kakor vidim, raji sprehajaš pod okrepčavnim nebom doljne štirske zemlje, kakor da bi prišel sedaj v okajeno Ljubljano, naj se namesto naji samih snideta lističa naji. Vidim Te, da debelo gledaš, ko bereš „sivo“ in kmali potem „okajeno“ Ljubljano; — ti moram tedaj, da ne boš kaj hujega mislil, razložiti te priklini, o kterih obéh bi se bil sam prepričal, ako bi bil pretekli mesec prišel v Ljubljano. Čuj tedaj, kako to. Mnogo mnogo gospodarjev je poslednje leto dalo svojim hišam od zunej sivo barvo, tako, da bo, če bo to v tem „tonu“ naprej šlo, se Ljubljani namesto „bela“ Ljubljana po pravici v malo letih reklo „siva“ Ljubljana. „Okajena“ pa je bila celi mesec skor vsaki dan od tistega silnega dima, ki ga sapa privali iz požiganega močvirja toliko v mesto, da bi v njem lahko meso sušili; tako pa, ker je zraven še vročina in suša velika bila, smo sušili svoje uboge živote, da je bilo joj! Močirje je sicer Ljubljani po svojih obilnih pridelkih in zavolj šote za kurjavo neprecenljiva dobrota, al v jeseni ji je tudi zavoljo dima velika nadloga, ako se namreč čisti zrak še smé, kakor smo se nekđaj učili, šteti med življenje človeško. Domačinci smo sicer hoté ali nehoté že vajeni tega dima in ga terpimo, ker vémo, da nam močirje marsikter kosček kruha daje, — al ptujci in popotni, te moroš slišati, kako grozno tožijo zoper smerad, in bati se je, da bojo „touristi“ po železnici marsiktero zabavljičo zavoljo tega raznesli po svetu zoper našo „dimko“. Pa kaj Ti je, dragi, za vse to mar, ker vživaš v savinski dolini čisti dar božji! Naj bi Ti prav dobro teknil in Te kmali kmali spet postavil na prav terdne noge! To je pred vsem moja iskrena želja.

Bolj ko naš dim, ktereга je že nekoliko ustavila višja prepoved, še bolj pa zaterl poslednji dež, Te bo mikala novica, da slavni prof. Mommsen iz Vratislave, s kterim si Ti v Celji govoril, je prišel unidan v Ljubljano, da bi tu in na Krajskem z lastnimi očmi vidil stare rimske spomenike in prepisal njih napise. Visoko učeni mož je prinesel že seboj celo torbico napisov naših kamnov, ki jih je prepisal iz različnih časnikov in bukev. Kakor nam je gosp. dr. E. Kosta pravil, ki mu je v vsem prijazno postregel, je v „Novicah“ našel 3 napise, ki mu poprej niso bili znani.

Vidiš, dragi moj, iz tega, kako treba nam je Terste-